

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ του 'Ιωνάθαν 'Αρκερ, αυτός δηλαδή, ή γυναικά του Μίνα, ή κόρη τους 'Αγγι κ' ή φίλη της Λευκή, Έγγυση του σοφού καθηγητού Βιάν 'Ελισγγ, πηγαίνουν να επισκεφτούν χάρην άνομηξής στα Καρπαθά του πρώτου του τρομερού κόμητος Δράκουλα, του Καπεταν Βρυκολακα, τον οποίο, όπως έρετε, ξδόντωσαν πρό είκοσι έτών, μετά τρομακτικούς άγώνας. Σ' ένα όμως έσοχικό σπίτι των Καρπαθίων, όπου κατέβησαν οι ταξιδιώται, μία γριά τους λέει ότι ο Βρυκολακακας ήλ άκόμα στον πόνο του, κι' ότι έρριμαζε μία έσοχική έπιταμή, την 'Επαυλή της Κατάρας έπως την λένε, της οποίας όλοι οι ένοικοι πεθαναν μοστροπιδώς. Συγχρονως παράδοξα και μοστροπιδώ γεγονότα άρχισαν να συμβαίνουν. Κατόπιν όλοι αυτών, ο 'Ιωνάθαν κι' ή Μίνα σκέπτονται άν πρέπει να συνεχίσουν το ταξείδι τους. Μα ο 'Ιωνάθαν παρασάφεται τέλος απ' την περιέργεια του κι' άποφασίζουν να επισκεφθούν την 'Επαυλή της Κατάρας και να είδοποιήσουν αμέσως την Βιάν 'Ελισγγ, ήν σφωδραίνει πρόμηγχι τιποτε το παράδοξο. Ξεκινούν λοιπόν για την 'Επαυλή αυτή του θανάτου, όπου τρομερές κι' άντραχιαστικές περιπέτειες τους περιμένουν...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

'Ο Ιπταής άκουσε τον προβολισμό, στάθηκε και κούταξε προς το μέρος μας.

'Η Μίνα ξεδιάλωσε τότε τη μετάξινη εσάρτα της και τοίχαμε σιγά.

'Ο Ιπταής άπάντησε στα σινιάλα μας με το καπέλο του. Είχε καταλάβει ότι κάτι έταχτο μας συνάδην.... Χωρίς να χάσω καθόλου πιά, ξεέφαγα τ' άλωγο μας, το καθάλληνα κι' έτρεξα προς το μέρος του Ιπταής, ο οποίος είχε άμπελτωθεί και με περιμένα καθισμένος σ' ένα περμένο χωριό δέντρον, με το όπλο του ανάμεσα στα γόνατά του.

'Ο Ιπταής ήταν ένας κνηγρός άγριοψόσιον.

Παραξενεύτηκα πολύ, βλέποντάς μας στα καταραμένα αυτά μάση. Θάθελε πολύ να μάθη τί ζητούσαμε στις έρημιές αυτές, μα άπέφυγα να του μιλήσω για το σκοπό του ταξείδιού μας. Του είπα μονάχα πως είμαι έπιστήμιον βοτανολόγος και τον παρακάλεσα να δώση το τηλεγράφημά μας για τον καθηγητή Βιάν 'Ελισγγ στον έδιοκτητή της άγροπλασίας, που έμείνανε τις τελευταίες ήμέρες.

'Ο κνηγρός δέχτηκε προθύμως. Πριν ξαναενδεί όμως σ' άλωγο του, γράφει και με ρούτση:

— Δέν σας είπαν, νίστε, πως τα μέρη αυτά εν' έπιανόδινα;

— Να, γίλε μου, μάς το είπαν, του άπάντησα.

— Κι' άποφασίσατε να σήθετε δώ πάνω, άρηφώνοντας κάθε κίνηση, δέν εν' έτσι;

— Άκριβώς.

— Χα... Έκτιμή την τόλη σας, νίστε. 'Απόόσο όμως έπετρέψτε μου να σας δώσω μία καλή συμβουλή, εν' όσον μάλιστα έχετε μαζί σας γυναίκες, 'Αποφύγετε να πλησιάσετε μία έπαυλή που θα βοήθη στο δρόμο σας και μίν κοιμάστε τη νύχτα ξεγνώστωτο...

— Λέτε για την 'Επαυλή της Κατάρας;

— Σας μιλήσαν λοιπόν γι' αυτή;

— Να, και πηγαίνουμε να την έπισκεφθούμε.

— Πηγαίνετε να την έπισκεφθήτε, είπατε; Κίάμετε όμως σας άρθεσι, νίστε. 'Ο Θεός μαζί σας, Κι' όπως σας είπα. Να κοιμάσαστε τη νύχτα με το ένα μάτι...

'Ο κνηγρός καθάλλεψε κι' έβγαγε. Γύρισα κοντά στη Μίνα και στη κορίτσια. 'Ησιον πό ήσυχος τόφρα. 'Ο καθηγητής Βιάν 'Ελισγγ θα λάβαινε το τηλεγράφημα και θάβρεζε με μάς συναντήση.

Νά λοιπόν που ξαναγρίζει ο άγών με τις δυνάμεις του αστότους!

— Κάμη Δράκουλα, άν ήλις κίνηση — πράγμα που δέν το πολιτισμένο — δέν θα γινώσσης αυτή τη φορά...

'Ενώ προχωρούσαμε προς την 'Επαυλή της Κατάρας, άκούσαμε και' επανάληρη μέσα στα γόγχα και στα χαμόλαδα, ένα παράξενο θρόσιμα.

Κάποιο ζώο μάς άκολούθησε.

— Θά είνε κανένα άγριον, είπε ή Μίνα.

— 'Όχι, κάτι άλλο συμβαίνει, της έξήγησα. 'Αν ήταν άγριον, ο Πιστός θα το αρνώνταν και θα το κνηγούσε. 'Ενώ το σκυλί μας σφάλαζε πένθημα. Κάτι άλλο τρέχει...

Πραγματικά, ο Πιστός είχε τ' αυτιά του σηκωμένα κι' σφάλαζε κατά έναν τρόπο παράξενο.

— Θά κούτθε να δώ τί είνε, είπα στη Μίνα, και πήδησα κάτω από τ' άμάξι.

Πιο κάτω σταθήκαμε σε μία πηγή να ποίμε νερό. Κατεβίκαμε όλοι κάτω απ' τ' άμάξι. 'Οραία άγρολούλουδα ήσαν φτωχόμενα δλόγρηα...

'Η 'Αγγι έσκαψε κι' άρχισε να μαζεύη θαμνάσια άγρια κρινα. 'Η Λευκή έκανε το ίδιο. 'Ετσι όμως άπομακρόνθησαν από κοντά μας.

'Ησιον άπασχολημένος με τ' άλωγο μας και δέν πρόσεχε τί γίνετα γύρω μας. 'Εξάφνα άκουσα μία κραυγή τρούφρας και είδα τη Μίνα να όρνι στ' άμάξι, ν' άράξη το κνηγητικό μου όπλο, να σκοπύη και να προβολή προς το μέρος των κοριτσιών.

'Όλα αυτά έγιναν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Πρόφτασα όμως να δώ τί συνέβαινε και μου πάγωσε το αίμα. 'Ενας τρώστιος λίκος, με κόκκινο τριχίμα σαν της φωτιάς, προχωρούσε σιγά—σιγά προς την 'Αγγι μας, έτοιμος να την άράξη απ' τον τράχηλο, καθώς ήταν σφιμένη και μάζεσε άδη.

Γή στιγμή αυτή βρόντησε ο προβολισμός της Μίνας.

'Ο λίκος σφάλαζε άγρια και γάχησε μέσα στους θάνατους. Τα κορίτσια τρέψανε τρούφραμα κοντά μας. 'Ο Πιστός γαγίγξε με λίκουα...

— Θεέ μου, λίγο άκόμα και το κακό θα ήταν άνεπιανόθητο, είπε ή Μίνα. Αυτό ήταν το ζώο που μάς άκολούθησε. 'Ενας λίκος...

— 'Ενας παράξενος λίκος, φησίσα.

— 'Ενας λίκος με κόκκινο τριχίμα, συμπλήρωσε ή Μίνα.

Κουταχτήκαμε στα μάτια και σιωπάμα.

Είχαμε κι' οι δύο την ίδια ύποψη.

'Ο κίνδυνος που μάς άπειλούσε ήταν παντόν, δεξιά, άριστερά, έπάνω απ' τα κεφάλια μας. Χρειαζότανε προσοχή και φρόνηση.

(*Απ' το 'Ημερολόγιό της Μίνας 'Αρκερ*)

Θεέ μου, δώσε μου δύναμη να γράφω τις γραμμές αυτές... Θεέ μου, κάμε την καρδιά μου να χτυπά πιό σιγά... Θεέ μου, το μυαλό μου εσάλεψε!... 'Ω άνθρώπινη άφροσύνη, ω άνθρώπινη άπερισεψία!... 'Ηρθαμε να κάμουμε διά πάνο μία έξδρομη και να ποιήσουμε σιμά μεσα στην Κόλασι! Γύρω μας άπλώνεται ο 'Αδης. Μάζ είπαν: —Μην τολμήσετε να πατήσετε το πόδι σας στα μέρη αυτά. Και τολμήσαμε. Μάζ είπαν: —'Εκεί επάνω βασίλευε ή φροση κι' ο θάνατος! Και δέν ελάβαμε τίς' όψην μας τα λόγια τους. Και να ποιήσουμε μεσα στην Κόλασι! 'Η θύραν άληθινά. 'Η φροση κι' ο τρώσιος έχουν στήση τη φρολή τους στην 'Επαυλή αυτή. 'Ο άγέρας που φουσαί γύρω μας μορφαί σασιλά τούφρα... 'Η βουή των δέντρων μορφαί με θρηνο κολασμένων

ψυχών...
Είδα!... Θεέ μου, είδα!...
Μά δέν μπορώ να συνεχίσω...
Δέν μπορώ να γράφω...
Τό χέρι μου τρέμει...

Σφάδθηκα κι' έπα ένα κοντάκι για να γαληνέσω την ταραχή μου. 'Εβρεξα το πρόσωπό μου με κρύο νερό... Είπα λίγο πιό ήσυχη τόφρα και θα προσπαθήσω να δηγηθώ με ψυχραμαμα καθετί ποι είδαν από όλιγον τα μάτια μου.

'Όταν ξεέβηκα το άλωγο και τακτοποιήσαμε τα πράγματά μας, άποφασίσαμε με τον 'Ιωνάθαν να πλησιάσουμε στην 'Επαυλή της Κατάρας και να ποίμε μέσα...

'Επειδή δέν έβρεχε όμως τί μουρνούσε να μάς συμβή εκεί και τί ήταν δυνατόν ν' άνηξώσουμε, άποφασίσαμε ν' άρηφώματε τα κορίτσια στη σπηρή που στήσαμε στο μέρος που είχαμε πεζέφα, μαζί με τον Πιστό.

'Ηταν μέρα μεσημέρι και δέν ήπαχε κίνδυνος να ποις συμβή κανένα κακό. 'Απόόσο θα τί επιβλέπαμε από μακριά. Κι' επί πλέον δείξαμε στην 'Αγγι το κνηγητικό όπλο και της είπαμε να προβόληση, άν συνέβαινε τίποτε.

'Η 'Αγγι είχε ξέννηνη κοπέλλα, της άφισον λάντα τα σπόδι και μπορεί μία χαρά να χειριστή ένα όπλο...

'Ετσι, ήσυχος πιά, ξεανήγαμε, αφού λάβαμε και μετ' τα μέτρα μας.

Πήραμε μαζί μας τα φυλαχτά μας και τί πιστόλια μας και ξε-

ζητήσαμε. Βαθειά συγκινημένοι καθώς είμαστε, πλήσαμε πολλές φορές τα κορίτσια πριν απομακρυνθούν, σαν να τ' απομακρυνόμαστε για πάντα.

Το μονοπάτι που ακολουθήσαμε, ήταν χλοοτάπητο, απόδειξις πως άρκετον καρπό τώρα, δεν πάτησε ποδι ανθρώπου εδώ εκείνο.

Ο Πιστός μας ακολουθήσε ως τα μέσα του δρόμου. Βασανιστήσαμε πολύ όσο να τον απομακρύνουμε και να τον αναγκάσουμε να γυρίσει και να μείνει μαζί με τα κορίτσια.

Απ' τη στιγμή που φτάσαμε αντίστοιχα στην Έλαινα, το νοήμον ζώο φαίνεται έξαιρετικά άνηγο. Ουδ' αλλίως πένθημα και θλιβερά. Γνωρίζει ασφαλώς τα μέρη αυτά. Έχει ζήσει δω πάνω και ποιάς ξέρεσι τι άναμνήσεις του φέρουν οι θλιβεροί αυτοί τόποι...

Όσο πλησιάζαμε στην Έλαινα της Κατάρας, τόσο σφαιρότανε ή καρδιά μου.

Προχωρούσαμε χωρίς να μιλούμε.

Έξαρνα ο Ίωνάθαν γύρισε και μου είπε :

— Μίνα, πιστεύεις άληθινά, ότι ο κόμης Δράκουλας ζή ;

— Όχι, Ίωνάθαν, του άπάντησα. Δεν το πιστεύω.

— Δεν πιστεύεις λοιπόν ούτε στα λόγια των χωρικών του τόπου αυτού ;

— Στα λόγια των χωρικών πιστεύω και πολύ μάλιστα, Ίωνάθαν.

— Και πως έξηγησι τα άλλαστα αυτά γεγονότα που συμβαίνουν ;

— Δίνο την έξηγησι μου δάχης δώσει και συ, Ίωνάθαν, γιατί άσφαλώς θα σκεφτήσεσιν πολύ για όλα αυτά τα μυστήρια.

— Να, έτσι είνε...

— Πιστεύω λοιπόν και το πιστεύω άφραδάντως, ότι ο κόμης Δράκουλας δεν υπάρχει, δεν είνε δυνατός να υπάρχει... Όλα όσα συμβαίνουν, όφείλονται άσφαλώς σε κάποιον άλλο ζώντορο. Έτσι δεν νομίζεις και συ, Ίωνάθαν ;

— Περύτω.

— Και πρώτα—πρώτα, αγαπητέ μου, δεν είμαστε καθόλου βέβαιοι ότι έξοντώσαμε από είκοσι έτών όλη τη διαβολική γενιά του Δράκουλα. Έξοντώσαμε τον ίδιο... Έξοντώσαμε τις τρουφεές έξελιγες άδελφές του. Δεν ξέριμε όμως άν δεν ύπηρεζε τότε και άλλη άδελφή του κόμητος, πού σατανική άπ' τις άλλες, ή όποια κατορθώσε να μας διαφύγη... Πιστεύω λοιπόν ότι τα τέρατα δεν έξοντώθησαν όλα. Όχι μας ξέφυγε το πιο τρομερό άπ' αυτά. Κι' αυτό άκριβός είνε εκείνο που άρραγίσι σήμερα τους χωρικούς, αυτό παρακολουθεί και μας τους ίδιους, διαρρηγίσι έκδύσει, αυτό παρουσιάζετα τις νύχτες στα νεκροταφεία, αυτό έξοντώσε το σύζυγο της άτυχισ έξελιγης χωρικής, που μου διηγήθηκε όλη την φριχολή ιστορία της...

Ο Ίωνάθαν με διέκοψε και μου είπε :

— Η σκέψεις σου, αγαπητή μου Μίνα, είνε όρθές. Μα εσύ μιλάς για μη άδελφή του κόμητος Δράκουλα, ενώ ε-κείνος πού τρομοκρατεί τους χωρικούς, είνε άνδρας.

— Έχεις δίκιο, Ίωνάθαν. Αυτό είνε το μόνο σωστοκό σημείο σ' όλη αυτή την μυστηριώδη ιστορία. Δεν ξέριμε δηλαδή άκριβός άν έχουμε να κάνουμε με γυναίκα ή άνδρα. Μα ποιάς ξέρεσι ; Ίσως το τέρας, άλλάζοντας μορφές ν' άλλάζη και φύλο... Πάντως αυτό δεν τ' άόρησουμε να το μπόουμε...

Μιλώντας έτσι, φτάσαμε μισρός στην άψιδωτή μεγάλη πύλη της Έλαινας της Κατάρας...

Καθίσαμε στο πέτρινο πηγάδι που ήταν άπ' έξω άπ' την έλαινα, να ξεκουραστούμε και οίσαμε μη ματιά προς τη σπηλιή μας.

Τα κορίτσια καθόντουσαν άπ' έξω ήσυχα.

Ο Πιστός ήταν πλάι τους.

Η Έλαινας φανόταν έντελώς έρημη. Καμιά φωνή, κανένας θόρυβος δεν άκούγοντανε. Μονάχα τα γράζια άγοριοπούλια φτεροθύζαν ήπια και πράζανε άγρια...

Ο Ίωνάθαν σγκάθησε κι' έκαμε το σταυρό του.

— Έμπρός ! είτε με βαρεία φωνή.

Σταυροκοπήθηκα, άγκάλιασα τόν άντρα μου, τόν φίλησα και ψήθησα με συγκίνηση :

— Έμπρός ! Ο Θεός μαζί μας...

Προχωρούσαμε και σταθίσαμε έξω άπ' την πόρτα.

Ο Ίωνάθαν σήκωσε το βαρύ σιδερένιο όπαστρο που σχηματίζε ένα κεφάλι δράκοντος και χτύπησε τρεις φορές.

Οι τρεις χτύποι άνήχησαν βαρεία γύρω μας.

Τ' άγοριοπούλια ξαφνιάστηκαν και πέταξαν ήπια, ακούζοντας. Κι' έπειτα έγινε σιωπή, άπόλυτη σιωπή.

— Γιατί χτυπάς, Ίωνάθαν ; φώτησα. Ποιάς πε-ριμένεις να σου άνοιξη ;

— Ο Ίωνάθαν χαμογέλασε λυπημένα.

— Για τους μύτους, είτε. Δεν μπαίνει κανείς ά-νευδοποίητα σ' ένα ξένο σπίτι.

— Κι' όμως ή Έλαινας είν' έρημη.

— Να, έχεις δίκιο, Μίνα. Οι νεκροί δεν άκούνε.

— Άς άνοιξουμε μόνοι μας.

— Συγχρόνως ο Ίωνάθαν άπλωσε ν' άνοιξη την πόρτα. Μα ή πόρτα δεν άνοιξε.

(Άκούουθε)

ΟΤΑΝ Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΕΥΝΟΪΚΗ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΔΗ ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΟΝ ΚΑΙΡΟ

(Άριθμοί που φέρουν Ύλργο και... μελαγχολία)

Υπάρχουν άνθρωποι, στοιάς όποιους το γνωστό ρητό «Ο χρόος είνε χρύμινο», ταριάζει άπολύτως, γιατί πραγματικά κάθε ώρα τους αντιπροσωπεύει όρισμένο χρηματικό ποσό.

Όταν από καιρού ο συντάκτης μιάς μεγάλης «Αμερικανικής έφη-μερίδος έπεσέφεθη τόν «βασιλέα του χάλυδος και τού άνθρωπος» Πιστόν Μόργγκαν, ο πάμπλουτος μεγαλοεπιχειρηματίας τόν φώτησε :

— Και πόσο λέτε να διαρκέση ή συνουμία μας ;

— Μα ύποθέτω, ότι άρκετον είκοσι λεπτά, άπάντησε ο συντάκτης.

— Έστο, είτε ο Μόργγκαν.

Και, παίρνοντας ένα χαρτί, έγραψε επάνω κάτι και το ένεχειρίσε στον συνουλητή του. Ήταν μιά απόδειξις 500 δολαρίων.

— Μου ζήτησε ν' άφήσω για είκοσι λεπτά τις σχολίες μου, δεν είν' έτσι ; τού έξηγησε ο Μόργγκαν. Έπειδή λοιπόν κάθε λεπτό μου στοιζεί 25 δολάρια, πρέπει πριν ν' έρωτήσετε διαδίρωτε, να μου άπαντήσετε, άν θέξετε να μου καταβάλετε την άποζημίωσι που ζητώ.

Ένωσιτα ότι ο φτωχός φερότερο, μπρός στην καταλήρητι αυτή άπαιτήσι του πάμπλουτου Νεοιορξέου, έπροτίμησε να τραπή εις φργήν.

Μεταξύ τών άνθρώπων που κέρδιαν μεγάλα ποσά μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, συγκυατέλετα κι' ο διάσημος οικονομολόγος τών Παρισίων, Άνρι Ρομπέτ, ο όποιος για κάθε δικη ήτοισε ως άμοιβή 10.000 γαλλικά φράγκα.

Ο Βαλντέξ Ρουσσώ, άλλος περίφημος νομο-μαθής της εποχής του, για ν' αναλάβη μιά δικασ-τική ύπόθεσι και να παραστή σε 6—8 συνεδριά-σεις, έπρεπε ν' άποζημιωθεί με 15.000 τούλάξιμον γαλλικά φράγκα.

Ο Ντελμάς, ο διασημότερος δικηγόρος τού καιρού του, ο όποιος, λόγω της μεγάλης του εύ-ήλωτιας, έκονομάθη «Νατολίειον τού δικαστηρί-ου», έλαβε ως άμοιβή σε κάποια δικη μισό εκα-τομμύριο...

Μεγάλα ποσά επίσης παίρνουν και οι μεγάλοι χειρουργοί για τις έγχειρήσεις που κάνουν, και μάλιστα όταν αυτές είνε δύσκολες.

Ο περίφημος Πεϊν ζήτοισε για μιά έγχειρήσι, διαρκείας ενός τετάρτου, ως άμοιβή 15.000 φράγ-κα, ο δε επίσης διάσημος χειρουργός Ντοαγνέ της κάποτε για ν' έγχειρήσι μίαν «Αμερικανίδα 100.000 φράγκα.

Έκτός τών γιατρών, υπάρχουν και καλλιτέ-χνα, οι όποιοι άμειβόντα για την εργασία τους με ύπερόνομα ποσά.

Ο περίφημος Ούγγρος βιολιστής Ζάν Κοϊμπελιε, ο όποιος έταίξε βιολί από δεκα χρονών παιδί, κέρδιζε 333 φράγκα κάθε λεπτό και άμειβόντα με πολλές χιλιάδες για κάθε συναλία που έδινε.

Ο επίσης έξοχος βιολιστής Ζάν Τυρτό, από μιά καλλιτεχνική πε-ριόδια που έτεχειρίσε στα 1904, γύρισε άποκαμίζοντας ως κέρδη τέσσερα όλόκληρα εκατομμύρια.

Ο όνομαστός Πολωνός πιανίστας Παντερεβόσκ, τέλος, για μιά συναλία που έδωσε, κατά παραγγέλιον ενός ζαπλουτίν «Αμερικανού, πληρώθηκε 400 φράγκα το λεπτό.

Η Σάρε Μπερβίνο, όταν περιόδευσε στην Άμερική, γύρισε στην πατρίδα της με κέρδος 600.000 φράγκων από τις παραστάσεις της.

Ο περίφημος κομικός ήθοποιός Κοζλέν, άμειβόντα με 3.000 φράγ-κα κάθε βραδιά κι' ο θαυμασίος βαθύφωνος Σαλιμπάν ζήτοισε για κάθε παράστασι 10.000 φράγκα.

Ο ύπερόχος άουδός Καρούζ κέρδιζε έτησίως από το τραγούδι του 1.400.000 φράγκα και τα κέρδη του σε κάθε λεπτό άνήρχοντο σε 500 φράγκα !

Η περίφημη Αυστραλιανή ήθοποιός Μέλιτα, όταν περιόδευσε την Άμερική, για κάθε παράστασι τού έδινε, έπαινε 25.000 φράγκα.

Η Άδελίνα Πάττα, έβαλε κάποτε στο Παρίσι τρία τραγούδια, διαρκείας 5 λεπτών τού καθένα και πήρε ως άμοιβή 15.000 φράγκα, δη-λαδή ένα χιλιάζιο για κάθε λεπτό.

Στά 1904 ο ποδηλατιστής Τερν άνεδείχθη νικητής σε κάποιον ά-γωνα ποδηλατοδρομίας και πήρε από τα χέρια τού Άντοκράτορος της Γερμανίας Ρουβίλεμιν 160.000 φράγκα για άμοιβή.

Έπίσης ο Ναζάρρο για έναν άγωνα δρόμου, ο ό-ποιος διήρκεσε πεντέμισο ώρες, κέρδισε 60.000 φρ.

ΓΝΩΣΜΙΚΑ

Άν θέλεις να νικήσης την καρδιά, μίλησε στο βλέμμα.

— Σε τί όφελει ο θάνατος ; Μόνον οι κληρονόμοι μπορούν να σάς άπαντήσουν.

— Οι πλούσιοι έχουν κόλλεες και οι φτωχοί φί-λους.

